

בש"פ 5547/19 - יאסר אל קאדר חאלדי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 5547/19

לפני: כבוד השופט נ' סולברג

המבקש: יאסר אל קאדר חאלדי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי
בחיפה מיום 11.8.2019 בעמ"ת 22571-08-19
שניתנה על ידי כבוד השופט א' באומגרט

בשם המבקש: עו"ד בוריס שרמן

החלטה

1. בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בחיפה מיום 11.8.2019 בעמ"ת 22571-08-19 (השופט א' באומגרט), בגדרה הורה בית המשפט על מעצר המבקש מאחורי סורג ובריח עד תום ההליכים.

2. ביום 7.8.2019 נעצר המבקש, ובאותו יום הוגש נגדו כתב אישום. לפי המתואר בכתב האישום, רשיון הנהיגה של המבקש נפסל שלוש פעמים, לתקופות של 27, 24 ו-48 חודשים; בשלושתן נמנע המבקש מלהפקיד את רשיונו (באחת הפעמים הפקיד תצהיר). חרף האמור, ביום מעצרו נתפס המבקש כשהוא נוהג במחפרון. בדיון שהתקיים בבית המשפט לתעבורה ביום 11.8.2019, ציין ב"כ המבקש כי הוא איננו חולק על קיומן של ראיות לכאורה ושל עילת מעצר, והציע חלופת מעצר בפיקוח אמו ואחותו של המבקש. בהחלטה שניתנה בו ביום, קבע בית המשפט כי יש לתת אמון במפקחות שהוצעו, וכי ניתן לשחרר את המבקש ל'מעצר בית' בבית אמו. ערר מטעם המדינה הוגש עוד באותו יום, והתקבל בהחלטת בית המשפט המחוזי שניתנה גם היא ביום 11.8.2019. בהחלטתו, עמד בית המשפט על ההלכה, שלפיה רק במקרים חריגים יורה בית המשפט על מעצר עד לתום ההליכים בעבירות תעבורה. בית המשפט המחוזי ציין

עמוד 1

את האמון שנתן בית המשפט לתעבורה במפקחות, וקבע כי אין חולק על כך שאמון זה בהן - ראוי. חרף האמור נקבע, כי נוכח עברו התעבורתי המכביד של המבקש, לצד העובדה כי הוא איננו מורתע מעונשים שהוטלו עליו, ולמעשה ממשיך בביצוע עבירות - אין ליתן בו אמון, ואין מקום להורות על שחרורו. סוף דבר, בית המשפט המחוזי קיבל את ערר המדינה, והורה על מעצרו של המבקש עד לתום ההליכים.

3. בבקשתו לפני מלין המבקש על כך שבית המשפט המחוזי לא בחן באופן פרטני את חלופת המעצר שהוצעה בעניינו, אלא קבע באופן גורף כי אין די בחלופת מעצר כלשהי כדי להפיג את המסוכנות הנשקפת ממנו. בנוסף, לדידו, היה על בית המשפט המחוזי לשקול גם אפשרות של חלופת מעצר בפיקוח אלקטרוני. עוד נטען, כי חומרת העבירה היא שעמדה לנגד עיני בית המשפט, ואילו בשלב מקדמי זה של ההליך, השיקול שהיה עליו לשקול הוא המסוכנות הנשקפת מהמבקש והאפשרות להפיגה.

4. לאחר שנדרשתי לטענות המבקש, ועיינתי בהחלטותיהם של בית המשפט המחוזי ושל בית המשפט לתעבורה, באתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות. הבקשה איננה מעלה סוגיה משפטית עקרונית החורגת מדל"ת אמות עניינו הפרטני של המבקש; נימוקיה גם אינם מעוררים חשש לאי-צדק חמור או לעיוות דין (ראו בש"פ 8455/18 אל קרינאווי נ' מדינת ישראל (3.12.2018)); בש"פ 8386/17 אביטן נ' מדינת ישראל (13.11.2017)). שלא כטענת המבקש, בית המשפט המחוזי נדרש במפורש לחלופות המעצר שהוצעו לפניו, בחן אותן לגופן, ואף אימץ את קביעותיו של בית המשפט לתעבורה בדבר אמינות המפקחות שהוצעו. אולם, לא בכך טמון הנימוק להחלטתו. בית המשפט המחוזי קבע, כי "עברו של המשיב [המבקש - נ' ס'] בתחום התעבורתי מכביד ביותר, ומלמד על מי שמורא הדין אינו רובץ עליו" (פסקה 7 להחלטת בית המשפט המחוזי). לא חומרת המעשה היא היסוד להחלטה, אלא המסוכנות הנשקפת מן המבקש - אשר באה לידי ביטוי בקביעה כי מעשיו אינם בגדר מעידה חד-פעמית, אלא מדובר "במי שחוזר חדשות לבקרים, נוהג ללא רישיון והפעם במחפרון שהינו רכב כבד בעיבורה של עיר, תוך שהוא מסכן עצמו ואחרים" (שם). בנסיבות אלו, נקבע כי אין לתת במבקש אמון, וכי נובעת ממנו "סכנה משמעותית ואמיתית לשלום הציבור ולביטחוננו" (שם). עניינו של המבקש נבחן ונשקל כדבעי, ולא ראיתי הצדקה להתערב בו ב'גלגול שלישי'.

5. אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"הבאהתשע"ט (26.8.2019).

ש ו פ ט